

РЕШЕНИЕ

№ 21435

гр. София, 21.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав, в
публично заседание на 02.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3615** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.38, ал.8 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба от министъра на вътрешните работи, чрез пълномощника- юриск. В. Т. срещу Решение № ППН-01-148/2024 г. от 14.03.2025 година, издадено от Комисията за защита на личните данни (КЗЛД или само Комисията), с което е обявена за основателна жалба с рег. № ППН-01.-148 от 19.02.2024 г. за извършено нарушение на чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 - нарушаване правото на достъп на К. Х. П. до информация от министъра на вътрешните работи - администратор на лични данни (т.1). Разпоредено е на министъра на вътрешните работи- администратор на лични данни да предостави на К. Х. П. достъп до информация в обхвата, посочен в чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 (т.2) , като е определен срок за изпълнение от 1 месец (т.3). На министъра на вътрешните работи- администратор на лични данни на основание чл.83, § 5, буква „б“, вр. чл. 58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 е наложена имуществена санкция в размер на 2 000 (две хиляди) лева (т.4).

Наведените с жалбата основания за оспорване, предвид изложените в нея оплаквания, са по чл.146, т.3 и т.4 от АПК - съществено нарушение на административнопроизводствени правила и

противоречие с материалноправни разпоредби.

В съдебно заседание пред Административен съд София - град, пълномощникът на жалбоподателя- юриск. Т. поддържа жалбата и моли за уважаването ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Акцентираща, че противно на изложеното в решението от КЗЛД не бил налице отказ за предоставяне на информация, а уведомление от директора на ГД „Национална полиция“ до лицето, предвид нередовността на неговото заявление за достъп до лични данни. С оглед начина на формулиране на отправеното от К. Х. П. искане, съгласно Вътрешните правила за робата по заявления за достъп, утвърдени със заповед на министъра на вътрешните работи, се наложило изпращането на уведомление за отстраняване на констатираните недостатъци. В този смисъл било и особеното мнение на един от членовете на КЗЛД- М. М.. Отделно от това не ставало ясно защо са наложени две санкции - разпореждане и имуществена санкция. Имуществената санкция пък била и абсолютно немотивирана - и по основание, и по размер. Наложените на министъра на вътрешните работи санкции по чл.80 и чл.85 от ЗЗЛД касаели глава 8 от ЗЗЛД и не се отнасяли за нарушение по чл.15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (за краткост по- долу: Регламент (ЕС) 2016/679, ОРЗД или само Регламент).

Ответникът КЗЛД не изпраща представител в съдебно заседание, но от процесуалния му представител и е изпратено писмено становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна (ЗС) К. Х. П. с писмения отговор на жалбата оспорва нейната основателност. Поддържа, че с подаденото от него на 05.02.2024 г. заявление е упражнил пряко правото си по чл.15 от ОРЗД с цел да получи информация какви негови лични данни се обработват и с каква цел, както и откъде са придобити, ако заявителят не е техният източник. ОРЗД не поставял изискване за детайлизиране на искането на субекта на данни. В тази връзка се позовава на чл.12, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 и твърди, че вместо МВР да му съдейства и да изпълни задълженията си на администратор на лични данни и в максимален 30-дневен срок да му предостави информацията, били използвани вътрешни за ведомството актове като основание за ограничаване на правата му по ОРЗД, в качеството на субект на данни. Позицията се и на Насоки 01/2022 г. на Европейския орган за защита на данните, в съответствие с които „правото на достъп следва да се разглежда едновременно като възможност за субекта да попита администратор дали негови лични данни се обработват и като възможност за достъп и верифициране на тези данни.“ Най- относимият аргумент от Насоки 01/2022 г. се съдържа в част 2.3.1 от същите: „ Освен

ако субекта на данни не е поискал специално нещо друго, искане за упражняване на право на достъп трябва да се разбира най-общо и се отнася до всички лични данни, които се отнасят до субекта.“

Административен съд София- град, след като обсъди релевираните с жалбата основания и доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и служебно на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 16.04.2024 г. за насрочване на делото в открито съдебно заседание и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Комисията е била сезирана с жалба рег. № ППН-01-148/19.02.2024 г., подадена от К. Х. П. срещу министъра на вътрешните работи. Жалбоподателят е изложил, че на 05.02.2024 г. е подал заявление до МВР, с което в качеството субект на данни е упражнил правото си по чл.15 от ОРЗД, с цел да получи информация какви негови лични се обработват и с каква цел, както и откъде са придобити, ако той не е техният източник. По подаденото от него заявление, на 15.02.2024 г. чрез системата за сигурно електронно връчване (ССЕВ) получил уведомление с рег. № 328600-10028 от: 15.02.2024 г., което представлявало отказ за удовлетворяване на правото му по чл.15 от Регламента, поради установена „законова пречка“ да бъдат предприети действия от страна на МВР. С посоченото уведомление е била отправена покана до него да подаде ново заявление, в което да конкретизира във връзка с какви събития станали на конкретна дата и свързани с противодействие на престъпността и водени наказателни производства в съответна структура на МВР желае да бъде извършена проверката, като към уведомлението е бил приложен и образец на заявление.

С решение по т.9 от Протокол №35/11.09.24 г. Комисията е приела жалбата за допустима. Като страни в производството по жалбата са конституирани К. Х. П.- жалбоподател и ответна страна-министърът на вътрешните работи, и е определена дата за разглеждане на жалбата в открито заседание. За решението са гласували и тримата, присъстващи на заседанието членове на КЗЛД.

Препис от жалбата е изпратен до министъра на вътрешните работи, като му е дадена възможност на становище. При упражняване на предоставената му възможност министърът на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител- юриск. Т. е депозирал писмено становище, с което е

оспорил основателността на жалбата по съображения, че не бил налице отказ, а уведомление с указания до заявителя за уточняване на заявлението (което се поддържа и в хода на съдебното производство, бел. на съдията).

Жалбата е разгледана в открито съдебно заседание на 18.12.22024 година, за което страните са били редовно призовани. Видно от Протокол №54/18.12.2024 г., на заседанието са присъствали председателят В. К., и членовете Ц. Ц., М. М. и В. Ц.. По жалбата е взето процесното решение с мнозинство от три гласа и едно особено мнение- на члена на КЗЛД М. М..

За да постанови акта си, КЗЛД е приела за установено от фактическа страна, че К. Х. П. е подал чрез ССЕВ заявление по чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679 до министъра на вътрешните работи, с генериран входящ номер 812105-4 от 05.02.2024 г. Заявлението съдържа данни за подателя в обхват имена, ЕГН, постоянен и настоящ адрес, които го идентифицират. Със заявлението К. П. е поискал от министъра на вътрешните работи предоставянето на информация по чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 относно обработката на негови лични данни- категориите лични данни, които се обработват, целите на обработването, източниците на получаване на данните и т.н.

На основание Заповед № 8121з-1111 от 08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, с която последният оправомощава длъжностни лица, сред които и директора на ГД „Национална полиция“ да се произнасят по искания на субекти на данни (т 1.1), във връзка с чл. 15. ал. 3 от Вътрешните правила за организацията на работа на Министерство на вътрешните работи по повод постъпили заявления от физически лица във връзка с обработването на техни лични данни в МВР (Вътрешните правила) , утвърдени със Заповед № 8121.3-1110 от 08.10.2019 г. на министъра на вътрешните работи, посоченото заявление е насочено към директора на ГД „Национална полиция“ за разглеждане. С уведомление на директора на ГД “Национална полиция“ с рег. № 328600-10028 от 15.02.2024 г. К. Х. П. е уведомен, че е налице констатирана пречка за разглеждане на заявлението му и по - конкретно, че заявлението е бланкетно, тъй в него не се посочва до какви категории лични данни се иска достъп, а именно дали става въпрос за лични данни свързани с евентуално водени наказателни производства в структури на МВР, задържания, полицейски регистрации, присъди, с уточнението, че лични данни са и обработваните за всеки български гражданин данни за ЕГН, месторождение, постоянен и настоящ адрес, данни за издавани документи за самоличност, граничен контрол и др.. които също биха могли да бъдат предмет на искане от даден заявител. Направено е и уточнение, че в МВР се обработват различни категории лични данни, предоставянето на достъп, до които е свързано с

издаването на удостоверение и заплащането на такса. По изложените съображения за възприети от органа недостатъци, с писмото на заявителя е указано, че следва да подаде „ново заявление“, в което да конкретизира искането си по отношение на какви събития, станали на конкретна дата и свързани с противодействие на престъпността, водени наказателни производства в съответна структура на МВР, желае да бъде извършена проверка и получен достъп до конкретни лични данни, като подаде ново заявление, в което да бъде посочена и датата на подаване. Даден е 3 дневен срок за изпълнение на указанията, като към уведомлението е приложен и образец на заявление. З. е получил уведомлението на 15.02.25 г. чрез ССЕВ. З. не е изпълнил указанията, а възприемайки го за отказ по изложените в жалбата до КЗЛД съображения е сезирал същата. От своя страна министърът не е постановил изричен акт по заявлението след изтичането на дадения 3-дневен срок- за прекратяване на производството или за отказ по заявлението (Не се твърди и няма данни такъв да е постановен и в хода на съдебното производство).

При тези фактически установявания и по подробно изложените в решението правни съображения КЗЛД е обусловила извод, че ответникът е извършил нарушение на разпоредбата на чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, а именно на правото на достъп до информация на К. Х. П., като не му е предоставил такъв в месечния срок, считано от датата на получаване на заявлението 05.02.2024 г.

Решението на КЗЛД е законосъобразно, като при издаването му не е осъществено някое от основанията му по чл. 146, т.1- т.5 от АПК, обуславящи обявяването на неговата нищожност или отмяната му, по следните съображения на съда:

Оспореното решение е издадено от компетентен орган- КЗЛД. Компетентността на Комисията произтича от чл.6, ал.1 от ЗЗЛД и чл.38, ал.3, вр. ал.1 ЗЗЛД. В съответствие с общото овластяване по чл. 6, ал. 1 от ЗЗЛД, КЗЛД е постоянно действащ независим надзорен орган, който осъществява защитата на лицата при обработването на техните лични данни и при осъществяването на достъпа до тези данни, както и контрола по спазването на Регламент (ЕС) 2016/679 и на този закон. Конкретното оправомощаване с компетентност КЗЛД да се произнася с решение при сезиране от субекта на данни за нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по ЗЗЛД произтича от нормата на чл.38, ал.3, вр. ал.1 ЗЗЛД. Председателят и членовете на Закона за защита на личните данни са избрани с решение на НС, обн. ДВ, бр. 35 от 22.04.2014 г., като комисар С. е освободен с решение на НС, обн. ДВ, бр. 92 от 22.11.2019 г. Съгласно чл.7, ал.2 от ЗЗЛД, председателят и членовете на комисията изпълняват функциите си

и след изтичането на мандата им до избора на новите председател и членове

Предвид липсата на изрична норма в специалния приложим закон- ЗЗЛД относно формата на решението, приложими са изискванията на чл.59, ал.2 АПК, които в случая безспорно са спазени и не е осъществено отменителното основание по чл.146, т.2 от АПК. Видно от съдържанието на оспореното решение, същото е постановено в писмена форма и съдържа всички изискуеми реквизити. Решението е мотивирано, като изложени са фактическите основания и правната им квалификация, според КЗЛД.

Не са допуснати и съществени нарушения на административно-производствените правила, които да водят до нищожност или незаконосъобразност/унищожаемост на оспореното решение. Волята на Комисията като колегиален орган (чл.7, ал.1 ЗЗЛД) е валидно формирана. Комисията е колегиален орган, който се състои от председател и 3-ма членове реално (след освобождаването на комисар С.). Като колегиален орган, Комисията взема решения с мнозинство от общия брой на членовете ѝ (чл. 7, ал. 1 и чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД). В случая решението е взето с мнозинство от три гласа „за“, съобразно разпоредбите на чл. 9, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗЛД и чл. 8, ал. 7 от Правилника за дейността на КЗЛД и на нейната администрация, приет на основание чл. 9, ал. 2 от ЗЗЛД. Спазени са изискванията за кворум съобразно разпоредбата на чл. 8, ал. 6 от същия правилник- на заседанието са присъствали председателят и тримата ѝ членове.

Спазена е нормативно разписаната процедурата, свързана с образуването, конституирането на страните и правото им на участие, разглеждането по същество и произнасянето по жалбата от К. Х.. Правилно като ответник в административното производство е бил конституиран министърът на вътрешните работи. Министърът на вътрешните работи е администратор на лични данни съгласно чл. 29, ал. 1 от ЗМВР, като е без значение, че по заявлението на К. П. е налице произнасяне на директора на ГД „Национална полиция“ съобразно Вътрешните правила. На страните са указани възможностите за достъп до материалите по преписката. Осигурено им е правото да участват в производството, да представят доказателства и да формират своите доказателствени искания, както и да вземат становище по направените от другата страна възражения и депозираните доказателства. Жалбата на К. Х. е разгледана по същество в открито заседание, за което страните са били уведомени- чл.40, ал.1 от Правилника. Релевантните по случая факти са били правилно установени, а и за тяхното осъществяване по начина, възприет от Комисията, страните в съдебното производство не спорят. Спорът както в административното производство, така и в съдебното производство е концентриран върху квалификацията на

изпратеното на заявителя писмо с рег. №32860010028/15.02.25 г., а именно на отказ, представляващ твърдяното от жалбоподателя в административното и ЗС в съдебното производство нарушение по чл.15 от ОРЗД или на производствен акт по чл.30 от АПК, както твърди ответникът в административното и жалбоподател в съдебното производство. Разрешаването му е обусловено от правилността на преценката за възприетите от администратора недостатъци на заявлението, законосъобразността на дадените с писмото указания, вкл. през призмата на пълното му бездействие да се произнесе с изричен акт след изтичането на дадения от него самия 3-дневен срок (и в който да било следващ изтичането на срока момент до приключване на съдебното производство пред АССГ). В този контекст правилно Комисията е приела, че волята на К. Х. П. е била ясно и недвусмислено изразена в подаденото от него заявление, а именно поискан е достъп до информацията относно обстоятелствата, които са свързани с обработката на негови лични данни от министъра на вътрешните работи по реда на глава III от Регламент (ЕС) 2016/679 - чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, на който заявителят изрично се е позовал, а не достъп до информацията по реда на глава 8 от ЗЗЛД (чл. 55 от ЗЗЛД), в която глава са транспонирани разпоредбите на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета. Следователно, обратно на доводите на жалбоподателя поддържани в съдебното производство, липсвало е основание за даване на указания за конкретизиране на искането чрез подаване на „ново „заявление“, в което да посочи за какви събития, станали на конкретна дата и свързани с противодействие на престъпността, водени наказателни производства в съответна структура на МВР, желае да бъде извършена проверка и получен достъп до конкретни лични данни. Съгласно чл.15, § 1, б. „а“-, „з“ от Регламента, *субектът на данните има право да получи от администратора потвърждение дали се обработват лични данни, свързани с него, и ако това е така, да получи достъп до данните и следната информация: целите на обработването; съответните категории лични данни; получателите или категориите получатели, пред които са или ще бъдат разкрити личните данни, по-специално получателите в трети държави или международни организации; когато е възможно, предвидения срок, за който ще се съхраняват личните данни, а ако*

това е невъзможно, критериите, използвани за определянето на този срок; съществуването на право да се изиска от администратора коригиране или изтриване на лични данни или ограничаване на обработването на лични данни, свързани със субекта на данните, или да се направи възражение срещу такова обработване; правото на жалба до надзорен орган; когато личните данни не се събират от субекта на данните, всякаква налична информация за техния източник; съществуването на автоматизирано вземане на решения, включително профилирането, посочено в член 22, параграфи 1 и 4, и поне в тези случаи съществена информация относно използваната логика, както и значението и предвидените последствия от това обработване за субекта на данните. Чл. 12 от Регламент (ЕС) 2016/679 гласи: „Администраторът на лични данни предприема необходимите мерки за предоставяне на всякаква информация по членове 13 и 14 и на всякаква комуникация по членове 15-22 и член 34, която се отнася до обработването, на субекта на данните в кратка, прозрачна, разбираема и лесно достъпна форма, на ясен и прост език [...] Администраторът съдейства за упражняването на правата на субекта на данните по членове 15-22 [...] Администраторът предоставя на субекта на данни информация относно действията, предприети във връзка с искане по членове 15-22, без ненужно забавяне и във всички случаи в срок от един месец от получаване на искането [...]. Член 23 от Регламент 2016/679 е озаглавен “Ограничения“ и предвижда в параграф 1, че: “В правото на Съюза или правото на държава членка, което се прилага спрямо администратора или обработващия лични данни, чрез законодателна мярка може да се ограничи обхватът на задълженията и правата, предвидени в членове 12 - 22 и в член 34, както и в член 5, доколкото неговите разпоредби съответстват на правата и задълженията, предвидени в членове 12 - 22, когато подобно ограничение е съобразено със същността на основните права и свободи и представлява необходима и пропорционална мярка в едно демократично общество с цел да се гарантира: а) националната сигурност; б) отбраната; в) обществената сигурност [...].

Със ЗИД на ЗЗЛД (Обн., ДВ, бр. 17 от 2019 г., в сила от 02.03.2019 г.) са регламентирани въпросите, които изискват или позволяват приемането на правила на национално ниво. В тази връзка нормата на чл. 37б от ЗЗЛД (Нов – ДВ, бр. 17 от 2019 г.) предвижда, че субектът на данни упражнява правата по чл. 15 - 22 от Регламента чрез писмено заявление до администратора или по друг определен от последния начин. В случая

подаденото от К. П. заявление е отговаряло на изискуемото по чл.37в (Нов – ДВ, бр. 17 от 2019 г.) от ЗЗЛД съдържание и възприетите от администратора недостатъци не са били налице. Не е имало основание за даване на указания за отстраняване на несъществуващи недостатъци. В тази връзка Комисията правилно е приела, че с даването на незаконосъобразни указания е нарушено правото на достъп до информация на К. Х. П. от администратора, тъй като вместо осигуряване на достъп до исканата информация по чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679) в месечния срок от получаване на заявлението, са дадени указания за конкретизиране на искане, с което администраторът не е бил не е сезиран (по чл. 55 от Закона за защита на личните данни). Между другото тезата на жалбоподателя, че не е налице отказ, а уведомление по чл.30, ал.2 от АПК поради неяснота на сезиращото го искане, се опровергава от собственото му бездействие да се произнесе с изричен акт- за прекратяване на производството, вкл. в хода на съдебното оспорване. Отделен е въпросът, че в изпратеното до заявителя писмо се смесват произволно различни институти по АПК- за редовност на искането-чл.30 от АПК и недопустимост по чл.27, ал.2 от АПК; разглеждане по същество и отказ за разглеждане по същество. От поддържаните доводи в административното производство пред КЗЛД и в съдебното производство пред АССГ пък изглежда защитата на администратора да не е наясно, че произтичащи пряко от Регламент права не могат да се дерогират с Вътрешни правила, утвърдени от самия администратор; че понятията “достъп до информация“ и “достъп до данни“ са различни- информацията е свързана с обстоятелства свързани с обработката на личните данни като цел; срок, за който ще се съхраняват личните данни, а ако това е невъзможно, критериите, използвани за определянето на този срок и др. Сама по себе си тази информация не съставлява лични данни по смисъла чл.1, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. В този смисъл е и текста на чл.15, § 1 от с.р.

Правилно в случая Комисията еценила непредоставянето на поисканата по чл.15, § 1 от Регламента информация в установения 1-месечен срок по чл. 12, § 3 от Регламента, при наличие на подадено заявление с изискуемото по чл.37в от ЗЗЛД съдържание, за отказ (на практика) да се предостави същата. Изпълнението на задължението не може да бъде обусловено от незаконосъобразни указания до заявителя, нито от обстоятелството, че закони и подзаконови нормативни актове дават поначало общо

право на МВР да обработва лични данни на физически лица, а субектът на данни разполага с необходимата му информация свързана с обработката на негови лични данни, ако сам е предоставил тези лични данни в процедура по издаване на лични документи или др. процедура (в каквато насока е особеното мнение на един от членовете на КЗЛД). Не може фактически да се презюмира, че последният е напълно наясно кои негови данни конкретно се обработват и дали обработването не е и за други определени от администратора на лични данни цели. Следва още да се посочи, че в този смисъл (на отказ на практика чрез незаконосъобразни указания за несъществуващи недостатъци на искането) е и употребеният израз, представляващ абзац първи, отгоре надолу, л.10 (стр.11) от решението на КЗЛД („Въпреки съображенията, които се развиват от ответната страна в насока наличието на основания за отказ за предоставяне на информация....“), а не както твърди жалбоподателят, че КЗЛД се е позовала на несъществуващи в депозираното от него становище съображения.

Оспореното решение е издадено при правилно приложение на закона и в съответствие с целта му – чл.146, т.4 и т.5 от АПК.

Установените по делото факти правилно са подведени от Комисията под приложимите спрямо тях материалноправни норми. К. Х. П. е сезирал редовно министъра на вътрешните работи с искане за достъп до информация в обхвата по чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679, като в установения месечен срок исканият достъп до информация не му е предоставен. Вместо предоставяне на искания достъп до информация, са дадени указания до заявителя, които са неотносими към сезиращото искане (и поради това незаконосъобразни). Дадените указания биха били относими към право, което заявителят не е упражнил, а именно по чл. 55, ал. 1 от ЗЗЛД (чието систематично място е в глава 8 от ЗЗЛД, в която глава са транспонирани разпоредбите на Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета).

Правилно Комисията е квалифицирала действията на администратора на лични данни

като нарушение по чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679. Както е изложено и в мотивите към оспореното административно решение, предвиденото в чл. 15, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 право на достъп, което се следва и от съображение 63 на Регламента, е необходимо, за да може субектът на данни да бъде осведомен за обработването и да провери неговата законосъобразност (т. 58 от Решение на СЕС № С-579/2021). В този смисъл в т. 60 от заключението на генералния адвокат по дело на СЕС № С-416/2023 се посочва, че чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679 е една от разпоредбите, предназначени да гарантират това право на достъп, както и прозрачността на реда и условията за обработването на личните данни по отношение на субекта на данните, прозрачност, без каквато този субект не би бил в състояние да прецени законосъобразността на обработването на данните му и да упражни правата си в частност по членове 16 - 18, 21, 79 и 82 от този регламент, в който смисъл е и т. 59 от Решение на СЕС № С-416/2023. Съобразно съображение 59 от Регламент (ЕС) 2016/679 администраторът на лични данни следва да предвиди и условия за улесняване на правата на субектите на данни съгласно Регламент (ЕС) 2016/679, включително механизми за искане, и ако е приложимо - получаване, без заплащане, по - специално на достъп до, коригиране или изтриване на лични данни и упражняване на правото на възразение. Както следва и от т. 61 и т. 62 от заключение на генералния адвокат по дело на СЕС № С-416/2023, упражняването на правото на достъп е безвъзмездно и не следва да зависи от много стриктни условия, вкл. такива отнасящи се до обосноваване на искането за достъп (Решение на СЕС № 307/2022 г., т.50)

По отношение на т.2 - т.4 от оспореното решение, съдът сочи преди всичко, че за него е необяснима тезата на жалбоподателя, че са му наложени две санкции- разпореждане и имуществена санкция. Комисията разполага с оперативна самостоятелност, като в съответствие с предоставените ѝ функции преценява кое/кои от корективните правомощия по чл.58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 да упражни. Преценката следва да се основава на съображенията за целесъобразност и ефективност на решението при отчитане особеностите на всеки отделен случай и степента на засягане на интересите на конкретното физическо лице- субект на данни, както и на обществения интерес.

Правомощията по чл.58, § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, *без това по б. „и“*, имат характера на принудителни административни мерки (ПАМ), чиято цел е да предотвратят

или да преустановят извършването на нарушение, като по този начин се постигне целеното поведение в областта на защитата на личните данни. ПАМ нямат санкционен характер. Именно такава ПАМ е даденото разпореждане по чл.58, § 2, б. „в“ от Регламента за предоставяне на К. П. на достъп до информация в обхвата, посочен в чл.15, § 1 от Регламента, като е определен и срок за изпълнение (т.2 и т.3 от решението). Административното наказание „глоба“ или „имуществена санкция“, предвидено в б. „и“ на чл.58, § 2 има санкционен характер и се прилага в допълнение към мерките по б. „а“ – б. „з“ и б. „й“ или вместо тях. Изцяло от преценката на надзорния орган зависи дали да приложи спрямо конкретния случай някоя от ПАМ, регламентирани в б. „а“ – „з“ и „й“ или да наложи административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ съгласно чл.83, или да приложи и някоя от мерките съвместно с административно наказание по б. „и“. При определяне на корективната мярка следва да бъде съобразена целта, която се преследва с налагането ѝ и дали с изпълнението ѝ тази цел ще бъде постигната.

Обратно на твърденията на пълномощника на жалбоподателя, нарушенията на правата на субектите на данни съгласно членове 12-22- по арг. от чл.83, § 5, б. „б“ от Регламент (ЕС) 2016/679 , подлежат, в съответствие с параграф 2, на административно наказание „глоба“ или „имуществена санкция“ в размер до 20 000 000 EUR или, в случай на предприятие - до 4 % от общия му годишен световен оборот за предходната финансова година, която от двете суми е по-висока.

Съдът сочи най-сетне, че наложената имуществена санкция е индивидуализирана при спазване на принципа на съразмерност и целите на налагането ѝ. Посочените в член 83, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 критерии за индивидуализиране размера на наложена имуществена санкция са обсъдени подробно и правилно приложени от Комисията. Сметчаващите отговорността обстоятелства се явяват засягането само на един субект, без данни за претърпени от него вреди, а отегчаващите отговорността обстоятелства: причисляването на нарушението към категорията нарушения, за които е предвиден по - висок максимален размер на глобата/имуществената санкция в сравнение с предвидения такъв за други нарушения-до 20 000 000 EUR; извършването на нарушението от администратор, който е едноличен централен орган на изпълнителната власт, формата на вината; наличието на множество издадени актове от КЗЛД срещу същия администратор, което не се оспорва от жалбоподателя, а

твърдението му, че същите са свързани с други видове нарушения по Регламента и ЗЗЛД, различни от процесното, е без значение. Определящо за отчитане на това обстоятелство като отегчаващо е системното извършване на нарушения, свързани с накърняване на обществените отношения в областта на личните данни, регулирани от Регламент (ЕС) 2016/679 и ЗЗЛД. Като отегчаващо отговорността обстоятелство следва да бъде посочено, че бездействието на администратора не е било преустановено дори и след подадената срещу него жалба до КЗЛД от заявителя.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, право на разноси имат ответникът и ЗС, за което оспореното решение е благоприятно. Правото е упражнено само от ответника, като е поискано присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Предвид реално осъществената защита от юрисконсулт, изразяваща се в писмено становище, без участие в съдебно заседание, фактическата и правна сложност на делото, съдът определя юрисконсултско възнаграждение близо до средния размер за административно дело с материален интерес- чл.24 от Наредбата за правната помощ, а именно 250 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на министъра на вътрешните работи срещу Решение № ППН-01-148/2024 г. от 14.03.2025 година, издадено от Комисията за защита на личните данни.

ОСЪЖДА Министерството на вътрешните работи, със седалище в [населено място] да заплати на Комисията за защита на личните данни, със седалище в [населено място] сумата от 250 (двеста и петдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение

Решението може да бъде оспорено в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него.

СЪДИЯ:

